

MEISJE 4.1.8

ANETTE VAN GELDER
ERIC BANKRAS

palmslag

*Om de privacy van mensen die in dit boek voorkomen te beschermen,
zijn hun namen veranderd.*

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Beeld omslag: Stocksy / Oleksii Syrotkin
Foto auteur: Dk Pictures

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Annette van Gelder en Eric Bankras

www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm
of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet,
photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission
from the publisher.

ISBN 978 94 930 5987 0
NUR 402

PROLOOG

De mariniers van de Verenigde Staten hebben een credo, een lijfspreuk. Het wordt geleerd aan allen die bij het Amerikaanse keurkorps terechtkomen. Het is het zogenaamde ‘Rifleman’s creed’ en gaat als volgt.

‘This is my rifle.

There are many like it,

but this one is mine.

My rifle is my best friend.

It is my life.

I must master it as I must master my life.

Without me, my rifle is useless.

Without my rifle, I am useless.

I must fire my rifle true.

I must shoot straighter than my enemy who is trying to kill me.

I must shoot him before he shoots me.

I will ...

De kracht van het credo zit hem erin dat de persoon, de soldaat, één wordt met iets anders. Hij is nooit meer zonder zijn wapen en kán ook nooit meer zonder zijn wapen. Ik vind het een sterk idee, dat twee dingen zo enorm aan elkaar verbonden worden, zonder dat liefde er ook maar iets over te zeggen heeft gehad. Maar gebonden in een belofte van geweld, verdriet en ellende.

Als ik het credo op mijzelf betrek, wordt het dat dit mijn verhaal is. Er zijn meerdere zulke verhalen, maar dit is mijn verhaal. Het verhaal en ik zijn verweven als één. Dit verhaal behelst mijn leven. Het credo gaat nu verder over hoe een soldaat de baas over zijn geweer moet zijn en hoe hij met zijn geweer zijn vijand verslaat. Ik ben alleen niet de meester van mijn verhaal, nog niet. Door het nu te vertellen wil ik de baas over mijn verhaal worden en daarmee alsnog mijn vijand verslaan.

Wie mijn vijand is, zal ik proberen uit te leggen door mijn verhaal te vertellen. Het is te makkelijk om te zeggen dat hij, en hij alleen, mijn vijand is. Hij is een belangrijk deel ervan, maar hij is niet alleen. Het is een complex geheel van mijzelf, mijn omgeving en hij. Of ik die volledige vijand kan verslaan met het vertellen van mijn verhaal? Ik weet het eerlijk gezegd niet.

Het is wel een belangrijk verhaal om te vertellen. Het is niet alleen voor mijzelf belangrijk om het te doen, het is namelijk een waargebeurd verhaal. Alles in dit boek gaat over iets dat echt is gebeurd. Ik wil wel stellen dat het mijn versie

van de waarheid is. Mijn versie laat ik zoveel mogelijk ondersteunen met alle bewijs dat er is, de aangiftes, getuigenverklaringen en het vonnis. Toch zijn sommige delen van het boek mijn beleving en zijn er aannames die ik doe, gebaseerd op mijn eigen waarnemingen en de verklaringen van anderen. Delen van de absolute waarheid liggen vast, onomstotelijk. Die zijn de basis en het vertrekpunt voor dit boek.

Waarom ik het nu pas vertel? Steeds meer en steeds vaker loop ik ertegenaan dat ik het nog niet verteld heb. Veel mensen weten iets of hebben er op zijn minst ooit iets over gehoord. Ik wil niet meer vaag blijven of alleen maar delen van het verhaal moeten vertellen. Ik wil het hele verhaal vertellen. Het had waarschijnlijk eerder al gekund. Nu ben ik er ook echt klaar voor.

Ik heb niet per se de verwachting dat ik honderden vergelijkbare versies van mijn verhaal kan voorkomen. Wel koester ik de hoop dat ik misschien iets kan doen, iemand red of erger voorkom. Dit boek is voor iedereen, voor u en voor mij.

Op 8 juli 2008 sprak de rechtbank in Breda het volgende uit:

‘Een 21-jarige man is veroordeeld tot 4 jaren gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging. De rechtbank acht bewezen dat verdachte 8 jonge meisjes heeft verkracht, met 5 meisjes in de leeftijd van 12 tot 16 jaren oud seks heeft gehad en met 1 meisje onder de 16 jaren oud onthucht heeft gepleegd. Geen jeugdstrafrecht toegepast. Sprake van onthuchtinge handelingen.’

Ik ben nummer 4.1.8. De 21-jarige man is hij. Hij is een loverboy. Ik ben een van die meisjes van zestien, ik ben een van zijn slachtoffers. Ik ben meisje 4.1.8 en dit is mijn verhaal.

1990 EN VERDER – MIJN JEUGD

Mijn eerste herinnering met mijn vader is in een ontmoetingszaal in de gevangenis. Ik weet niet meer welke het was. Ik ben er in een heel aantal geweest voor hem. Vught, de Koepel in Breda, Maastricht, ik heb ze allemaal gezien. Inbraken, winkeldiefstal, heling, verboden wapenbezit: de lijst met veroordelingen is lang. Ik heb de beelden van die eerste herinnering nog scherp op mijn netvlies. Het was een grote hal waar de bezoekers eerst niet in mochten. Er was binnen wat aan de hand, een gevecht volgens mij, en we moesten een tijdje wachten. In die hal stonden heel veel tafeltjes met mannen die er achter zaten en veel vrouwen en kinderen die aan de andere kant zaten of stonden. De ene keer zat hij een paar dagen of weken, soms maanden en een keer zelfs zes jaar.

Ik kan me hem zelf die dag niet meer zo goed herinneren. Natuurlijk heb ik er wel een beeld bij, hoe hij achter die tafel zou hebben gezeten. Ik heb hem er veel te vaak zien zitten, dus dat plaatje heb ik wel scherp. Een grote sterke vent, hij deed veel aan krachttraining. Altijd wel gekleed in een

trainingspak met van die overdreven drukke prints die hip waren in de jaren tachtig, even verschrikkelijk als passend. Al die kleren hadden koordjes in mijn herinnering. Er was geen tien centimeter stof te vinden zonder dat de tijdsgeest er een koord in moest proppen. Hij had tatoeages, van die echt ouderwetse zeemansplaatjes: ankers, hartjes, blote vrouwen, dat werk. Jaren later heeft hij die allemaal weg laten werken in mooiere tatoeages.

Van die ene specifieke dag kan ik me vooral herinneren dat er snoepautomaten achter hem stonden en daar had ik oog voor. Ik ben een enorme zoetekauw en daarnaast gek op hartig. Het zal mijn Zuid-Europese bloed zijn, maar eten is ontzettend belangrijk voor me, als troost of beloning. Omdat in zijn leven alles draaide om het uiterlijk vertoon kon hij er zo slecht tegen dat ik te dik was. En met te dik bedoel ik niet een klein vetrandje dat over de rand van je broek hangt. Ik was tientallen kilo's te zwaar. Dat vond hij altijd verschrikkelijk en hij had het er vaak over. Hij noemde me graag 'varkentje' of 'dikkerdje'. Als hij binnenkwam en ik zat net iets te eten, wat regelmatig was omdat ik nou eenmaal van eten hou, kon hij het niet nalaten om te roepen: 'Ja, weer lekker je bek vol aan het proppen?' of iets dergelijks. Maar hij deed er nooit iets mee. Stuurde me niet op sport, nam me niet mee naar een diëtiste. Nee, gewoon meer chips in huis halen was zijn oplossing.

Die man die ik beschrijf is mijn vader, of in ieder geval de man die dat had moeten zijn. Een vader zou er voor zijn gezin moe-

ten zijn en dat kan ik niet over hem zeggen. Hij zorgde weliswaar voor een dak boven ons hoofd en eten op tafel, maar het gezegde zegt niet voor niets dat stenen een huis maken maar liefde een thuis. Pas later heb ik ingezien hoe enorm waar dat gezegde is.

Als ik zie hoe de vader van mijn eigen kind er is voor zijn zoon, dan heb ik er moeite mee om mijn eigen vader zo te noemen. Ik heb dat maar te accepteren, maar pijn heeft het gedaan. Geenszins wil ik hem aanwijzen als de schuldige of verantwoordelijke voor de situatie waarin ik terecht ben gekomen. Wel heeft hij de voedingsbodem gecreëerd waardoor ik vatbaar was voor iemand als 'hij'. Het heeft lang geduurd voor ik dat inzag. Toen ik moeder werd, zei iemand: 'Als je blijft leven met haat kun je nooit echt liefhebben'. Ik ben gestopt met mijn vader te haten, dat was de laatste emotie die ik nog voor hem had, de rest was al op.

Iedereen is een vrucht van zijn opvoeding. Zijn vader, mijn opa, was namelijk ook zo. Ik hoorde veel later dat die de anticonceptie van zijn vrouw pikte om aan zijn vriendinnen te geven bijvoorbeeld. Vreemdgaan was een soort tweede natuur voor hen beiden. Ik was toen ik twaalf was in Thailand op vakantie met mijn vader. Ik moest op een dag een tijdje met een vrouw weg. We zijn gaan bowlen en naar het Ripley's museum geweest. We waren eerder terug dan afgesproken en ik zag mijn vader met een Thaise in een jeep zitten. Later, op de kamer, vond ik lipstick op het kussen. Volgens mijn vader was dat van mij; tot op de dag van vandaag heb ik nooit die kleur gekocht. Hij ontkende glashard, ook tegen mijn moe-

der toen ik het haar vertelde. We wisten allemaal beter en we wisten alle drie dat we beter wisten. Ik ben er daarna ook nooit meer met hem geweest.

We mochten niks in huis, alles draaide om hem. Rammen met een zak chips leverde altijd een scheldpartij op. Niet alleen naar mij of over mijn gewicht, naar iedereen. Het maakte geluid en dat mocht niet. Praten tijdens het eten was absoluut niet toegestaan. 's Nachts mochten we niet gaan plassen. We moesten dan namelijk over de overloop naar het toilet en dan kon hij wakker worden van het geluid. Ik heb veels te vaak in mijn prullenbak moeten plassen. Ik gebruikte dan oude kleren als wc-papier. Of ik plaste in die kleren. Ik weet niet meer hoe ik dat vond, gewoon denk ik. Nu weet ik dat zoiets nooit gewoon zou mogen voelen.

Er was wel altijd geld, we hadden de mooiste kleren en duurste accessoires, horloges, sieraden, alles. Uiterlijk vertoon was heel belangrijk. We hadden altijd de dikste Mercedessen voor de deur staan. We reden op de nieuwste en opvallendste scooters. Hoe het geld er kwam was niet erg verrassend, dat was crimineel geld. Ik weet goed dat de keukentafel af en toe helemaal vol lag met geld. Dan moest ik het natellen, of het klopte, en zat ik een uur lang briefgeld te sorteren en te tellen. Met een potloodje en een papiertje turfde ik dan hoeveel het was. Als ik klaar was, kreeg ik vijftig euro en mocht ik tv gaan kijken.

We gingen vaak op vakantie, meestal naar Thailand. Eerst met zijn vijven, toen mijn zus te oud was alleen nog met mijn

broer en later ging ik alleen. Steeds vaker was dat dan alleen met mijn vader of moeder. We zijn een keer weggeweest naar Spanje. Ze hadden een paar kamers geboekt in een hotel met een zwembad, busreis en alles. We zouden zeker twee weken blijven. Na drie dagen was hij het zat. Dat hele gedoe met de familie vond hij niks. Hij en mijn broer boekten een busreis terug. Zij gingen naar huis, mijn moeder, oom, tante en mijn nichtje achterlatend. Mijn moeder zou daar die vakantie nog een korte affaire met een ober hebben gehad, maar daar weet ik niks van. Het deed hem allemaal niks. Wij gingen met de geplande terugreis terug.

Ondanks dat overal geld voor was mochten we niks. We mochten niet uitgaan. We mochten niet omgaan met bepaalde jongens, we moesten echt niet gezien worden met een jongen met een buitenlandse achtergrond. We mochten geen tattoos, niet drinken, niet roken. Hoewel sommige dingen heel normaal lijken, sloeg alles op een gegeven moment om. Daar kom ik nog op terug, maar het was eerst helemaal niets en toen mocht alles.

Ik kom uit een crimineel nest, zo simpel is het. Mijn opa, ooms en aanverwante familieleden hebben allemaal vastgezet. Ik kwam regelmatig thuis uit school en dan stonden er weer busjes en auto's in de straat voor een inval. Of dan belde mijn zus al op met de simpele boodschap 'het is weer zover'. Die avonden sliep ik dan bij familieleden, mijn opa en oma of tantes die me kwamen halen. Mijn moeder moest ook altijd in eerste instantie mee als hij aangehouden werd. Zij kwam dan wel vaak eerder terug om voor ons te zorgen.

In de tussentijd zorgde mijn zus voor ons. Misschien was zij wel meer een moeder voor me dan mijn echte moeder. Ik ben haar in ieder geval dankbaar en heb een heel goede band met haar.

Als ik het over 'ons' heb, dan heb ik het over mijn broer en zus. Ze zijn acht en tien jaar ouder dan ik ben. Mijn zus was zelf al moeder toen ik nog op school zat. Ze woonde toen niet meer thuis. Mijn relatie met haar was best goed, maar tien jaar is een groot verschil. We speelden niet met Barbies of tikkertje op het plein, dat was gewoon niet zo. We zijn nu beste vriendinnen.

Mijn broer was heel anders. Hij woonde nog wel thuis toen ik wat ouder was, maar was altijd buiten te vinden. Hij ontweek graag de thuissituatie. Hij was zachtaardig, rustig. Als ik aan mijn broer denk ging het altijd over vissen, ik denk dat hij daar rust vond. Mijn vader vond hem daarom een watje, schold hem regelmatig uit voor homo of iets dergelijks. Hij moest niet vissen en nadenken, hij moest stappen en meiden versierem. Dat was stoer en mannelijk. Gevoelens zijn voor watjes, die bestonden niet. Zo zat mijn broer niet in elkaar. Ik heb nu weinig contact met hem. Hij lijkt in zijn gezicht veel op mijn vader en dat vind ik moeilijk. Ik denk niet dat hij weet dat ik dat vind. Dat hij dit hier moet lezen spijt me enorm.

Ik was een nakomelingetje, en een niet erg gewenste ook. Het is makkelijk om dat te denken of te voelen als kind, dat je niet gewenst bent. Zeker als tijden moeilijk zijn en de span-

ningen thuis hoog oplopen. Maar ook als er weinig tot geen spanningen waren voelde ik het. Ooit had ik een nieuwe fiets gekregen. Het was een heel mooi glimmende, zwarte fiets. Niet zo een met een mandje voorop, zoals tegenwoordig normaal is. Nee, een gewone, met snelbinders. Ik had hem op school vergeten op slot te zetten. Toen ik terugkwam was hij gejat uit het fietsenhok. Ik moest de conciërge vragen of ik naar huis mocht bellen, verschrikkelijk vond ik dat. Mijn moeder kwam me ophalen met de auto. Ze heeft lopen schelden en toen zei ze het, altijd gevoeld en sindsdien ook geweten. Ze keek opzij, me recht aan en zei: 'Ik wou dat je nooit geboren was.' Thuis kreeg ik nog zo'n lading te verwerken van mijn vader. Ik was dertien.

Het zat niet goed tussen mijn vader en mijn moeder, dat merkte ik al snel genoeg. Ze dronken veel en vaak. Dat eindigde dan regelmatig heel luidruchtig in ruzie en die kon heel hoog oplopen. Servies sneuvelde dan en tv's haalden gemakkelijk het einde van de garantieperiode niet. Het werd steeds gewelddadiger tussen hen. Toen ik veertien of vijftien was moest ik een keer tussen ze in springen, mijn moeder had een mes en wilde hem doodsteken. Ze hebben een week niks tegen elkaar gezegd. Mijn moeder sliep op een apart matras in een andere kamer. Ik weet nog dat ik het een bijzonder onaangename sfeer vond. Langzaam kwam toen het gewone leven weer op gang. Wat ik ook van mijn vader vond, hij heeft nooit geweld gebruikt tegen me. Alleen mijn moeder was gewelddadig.

Iedereen wist dat het niet houdbaar was. De ruzies werden steeds heftiger en drukker. Ze dronken steeds meer en steeds vaker. Ze vielen elkaar daardoor ook veel vaker aan. Een vriendin van me is er zelfs een keer tussen gesprongen. Die dacht echt dat ze elkaar gingen vermoorden. De bom barstte uiteindelijk, jaren later was dat. Mijn vader had een vriendin in België zitten, waar niet over gesproken werd. Die vriendin was, misschien gek genoeg, niet eens de druppel. Voor ons gezin was dat niet gek. Zowel mijn vader als mijn moeder was geen heilige op dat gebied. Wat was begonnen op vakantie in Thailand werd gewoon. Thailand was meegenomen in het vliegtuig. Ik geloof niet dat ze daar echte afspraken over hadden. Ze deden het allebei.

Op een dag werd het huis beschoten. Ik weet niet meer door wie of waarom. Wel weet ik dat de kogels bedoeld waren voor mijn vader. Ik vermoed als waarschuwing of misschien zelfs wel een poging tot afrekening. Gelukkig was ik zelf toen niet thuis, maar ik vond dit toch wel echt spannend. Overal lagen splinters van hout en glas. Er zaten gaten in de ramen en het plafond. Mijn moeder was zelfs bijna geraakt en dat was het, daar trok ze de grens. Mijn vader vertrok naar zijn vriendin en bleef daar. De scheiding was daar.

Dat ik een nakomelingetje was en daardoor geen connectie had met mijn broer en zus maakte dat ik me altijd aan mijn lot overgelaten voelde. Ik voelde me altijd alleen. Hij was er wel, mijn vader. Maar hij was er niet als mijn vader. Wat hij dan wel was vind ik moeilijk onder woorden te brengen. Op

mijn veertiende nam ik mijn eerste tattoo. Het mocht niet, maar ik deed het toch. Het was een tribal op mijn onderrug. Van die in elkaar overlopende lijnen. In het Engels noemen ze dat een *tramp stamp*, wat zich het best laat vertalen als een slettenstempel. Het was toen enorm in en ik wilde dat ook. Ik deed het toen, dacht ik, om hem te pesten. Als ik er nu op terugkijk besef ik dat het een schreeuw om zijn aandacht was, net als het eten. Beter negatieve aandacht dan geen aandacht. Ik heb de tatoeage inmiddels laten aanpassen. Al met al kan ik zeggen dat we een stenen huis hadden, maar geen thuis. Dat is een gevaarlijke voedingsbodem gebleken.

1995 EN VERDER – SCHOOL

Voordat ik het over mijn schooltijd ga hebben wil ik je vertellen waar ik woonde. Hoe ik mij op school heb gedragen, of misdragen, heeft daar nogal mee te maken. Het een gaat niet echt zonder het andere. Laat ik vooropstellen dat ik volgens school en mijn ooms en tantes een opstandig kind was met een groot hart. Hoewel ik op school goede cijfers haalde kwam daar thuis geen reactie op. Het was niet belangrijk, ik was niet belangrijk. Zo voelde het in ieder geval. Als ik zie hoe ik mijzelf ontwikkeld heb in de afgelopen jaren als mens dan geloof ik dat ik met een betere start veel meer had kunnen bereiken. Het is geen klaagzang, meer een constatering.

Ik woonde in wat ik een kakkerswijk noemde in Breda. Een wijk vol met kinderen waar ik een hekel aan had. Ik dacht in ieder geval dat ik dat had. Ik vermoed dat ik enorm boos op ze was. Jaloers dat zij wel een vader en moeder hadden die er voor hen waren. Die meehielpen op school en meegingen naar dingen. Die interesse en liefde toonden voor hun kin-

deren. Ik werd continu afschuwelijk hard met mijn neus op het feit gedrukt dat ik anders was.

Diezelfde ouders traptten namelijk niet alleen per ongeluk op mijn ziel door goed voor hun kinderen te zorgen, ze deden het ook een stuk directer. Kindjes mochten nooit bij mij thuis komen spelen en ik was niet welkom bij hen thuis. Ik was gevaarlijk. Ook de kinderen zelf lieten duidelijk merken dat ik anders was. Als mijn ouders weer eens waren opgepakt hoefde ik dat niemand te vertellen. De volgende dag op school wist iedereen het al. Kinderen zijn afgrijselijk eerlijk, ik was gevaarlijk en werd gemeden alsof ik melaats was. Ik snapte dat niet goed, ik vond het thuis helemaal niet gevaarlijk. Maar ik begreep wel dat mijn thuis anders was, en dat deed zeer.

Toen ik naar de middelbare school ging werd dat erger. Ik werd in het begin meer gepest. Ik was een crimineel kind, er werden dingen naar mijn hoofd geslingerd als ‘jouw vader is een fakking crimineel, kan niet voor zijn huishouden zorgen, jullie stellen niks voor’ en vele variaties op dat thema. Sommigen zeiden het recht in mijn gezicht, anderen lieten duidelijk merken wat ze ervan vonden. Thuis kon ik er niks over zeggen, dat ging over gevoelens en emoties. Dat is een teken van zwakte dus die bestonden niet. Ik stond er alleen voor, zoals gebruikelijk.

Al snel begon ik mij te bewapenen tegen de pesterijen. De enige manier om het te stoppen was dat ze bang van me zouden worden. Ik vocht op school en schold de leraren uit. Dan werd ik er weer uitgestuurd of moest ik corveediensten

draaien. Daar wist ik me dan vaak handig onderuit te kletsen bij de conrector of conciërge.

Ik zocht andere meisjes op die gepest werden. Die nam ik dan onder mijn hoede, we praatten en ik beschermde ze. Sloeg ik hun pesters in elkaar. Als tegenprestatie moesten ze dan dingen voor me doen. Kreeg ik patatjes van ze, moesten ze iemand slaan van me of tegen de juf liegen. Het werkte goed. Schoolkinderen waren doodsbang voor me, ik vond die angst voor me wel een kick geven. De macht was fijn: dat die pukkemokkels, die alles op een zilveren schaal aangereikt kregen in het leven, bang voor me waren.

Waar ik ook bang voor was, of was gemaakt, was seks. In ieder geval dat een jongen in je kwam. Mijn moeder en zus hadden ervoor gezorgd dat ik dat eng zou vinden. Of het gewerkt heeft of niet weet ik niet. Ik was in ieder geval bang voor de ontmaagding, dat het pijn zou gaan doen en er bloed zou zijn, veel bloed. Bang voor jongens of fysieke aanraking was ik dan weer niet. De eerste keer dat ik ging zoenen met jongens was op kamp toen ik een jaar of twaalf, dertien was. Tijdens het tweede jaar van de middelbare school bleef ik soms slapen bij een vriendin. We gingen dan slapen op haar kamer. Midden in de nacht maakte haar broer me wakker en wilde me meenemen naar zijn kamer. Ik vond hem wel heel leuk en ging mee waardoor we in zijn bed terechtkwamen. Onverwacht werd dat meer dan tongen en begon ik met hem te spelen. Het was een rare ervaring, even spannend als leuk en vreemd, wetende dat het niet helemaal netjes was maakte

het extra geheimzinnig. Hij was de eerste die ik vasthield. Ik ben er een tijd van in shock geweest, niet zozeer vanwege hem of de situatie, daar was niks mis mee. De boodschap van mijn moeder en zus was toch aangekomen. Ik vond het ook minder leuk dan ik had verwacht. Tijdenlang vond ik meer dan zoenen helemaal niet interessant meer.

Eerder vertelde ik dat niks mocht en daarna alles. Het was een rare overgang, ik was er daardoor ook niet erg op voorbereid. Ik was een jaar of vijftien toen mijn ouders in korte tijd een paar keer voor een week weggingen op vakantie. In die periode hield ik het huis netjes en zorgde ik overal voor. Dat wekte blijkbaar vertrouwen want vanaf toen mocht alles. Eerst was ik enorm bang gemaakt en was alles voor me verboden, en toen opeens was er geen plek meer waar ik niet heen mocht, had ik geen eindtijd hoe laat ik weer thuis moest zijn en kon ik gewoon bij vrienden blijven slapen als ik dat wilde. Ik kreeg geld mee en mocht stappen waar en wanneer ik wilde. Dan ging ik met vrienden en vriendinnen met de trein naar Rotterdam, stappen tot laat en met de vroege trein weer terug. Dansen, zoenen en door. Op mijn vijftiende mocht ik op vakantie naar Salou, samen met een vriendin. Daar hebben we behoorlijk huisgehouden met drank en dansen. Aan mijn ouders heb ik weinig tot niets verteld. Zij hoefden het niet te weten en ik vond het niet zo nodig ze wijzer te maken dan ze waren.

Tijdens een van de stapavonden leerde ik een knul kennen uit Vlaardingen. Daar hield ik contact mee toen we te-

rugkwamen. Uiteraard op MSN. Alles draaide om MSN in die tijd. WhatsApp bestond nog niet en sms'en was veel te duur om een heel gesprek mee te voeren. En je wilde toch meer zeggen dan wat je in één enkel sms'je kon zetten. We klets-ten veel en soms tot heel laat in de nacht. Dan ging ik steeds zachter met mijn vingers op de toetsen tikken. Alsof ik tegen hem fluistertyppte en hij fluisterde dan terug. Ik was wel echt verliefd op hem, zo verliefd als je op je vijftiende kunt zijn natuurlijk. We hadden nog niet veel meer gedaan dan een beetje tongen in de discotheek. Maar het was een goede jon- gen, ik wilde wel meer van hem dan dat.

Na een aantal weken, maanden op MSN gekletst te hebben spraken we af. Ik was inmiddels jarig geworden en vond dat het op mijn zestiende wel tijd werd. We spraken bij hem thuis af, zijn ouders waren een weekendje weg. Met de trein ging ik er heen, vlinders in mijn buik. Ik kan me nog goed herin- neren dat ik dat heel spannend vond, zo gepland op weg naar je eerste keer. Hij was hartstikke lief voor me. Mijn hande- len was waarschijnlijk wat doortastender dan het zijne. We eindigden vrij snel bij hem in bed. Net als ieder ander had ik een prachtig beeld bij die eerste keer, hoe het zou moe- ten zijn. Zoiets wat je in Hollywoodfilms ziet: de romanti- sche muziek, het zachte en warme licht waarin je huid mooi egaal en warm lijkt, het gevoel van elkaars lichaam en het genot van huid-op-huidcontact. Maar, net als voor vele an- deren vermoed ik, leek het daar weinig op. Het was vooral kort, erg kort. Het is allemaal gepruts met sokken die niet uitgaan, broeksknopen die niet lekker open willen, bh-band-

jes die hardnekkiger zijn dan zou moeten en het gefrunnik met een condoom. Hij kwam ook nog eens heel snel klaar en dat was het. Boem, klaar, over en uit. Kleren weer aan en een glaasje cola drinken.

Teleurgesteld ben ik weer naar huis gegaan. In de trein besloot ik niks meer van me te laten horen. Dit was het niet. Maar het was gebeurd en die spanning was ervan af. Het was geen mysterie meer. Ik weet nog dat ik me bedacht dat het vanaf hier alleen maar beter kon worden. Hij was mijn allereerste en in het half jaar daarna ben ik met nog twee andere jongens naar bed geweest. Die leerde ik dan kennen tijdens het stappen. Gewone jongens waar het leuk mee klikte en waar ik verder niks van wilde.

En toen, toen ontmoette ik hém.

SEPTEMBER 2006 – HIJ

De laptop begon te zoemen zodra Linda het apparaat openklapte. Lampjes schoten her en der aan en even later verscheen het inlogschermbild. Linda tikte haar wachtwoord in en we zagen het bureaublad van Windows. Mijn ouders waren op vakantie en hadden mij thuisgelaten. Linda was een vriendin van me. Ik kende haar van het stappen en ze was gezellig over de vloer. Het was september en rond twee uur 's nachts. Linda had iets gezegd over iemand die ze kende, iemand die door iedereen Pipa werd genoemd. Ze wilde mij zijn foto laten zien. Linda had verteld dat ze hem al een tijd kende. Ze had hem leren kennen op Krabbenbossen. Dat is een jeugdzorginstituut, dat ik van naam kende, maar verder zei het me niet veel. Geen flauw benul wie daar kwamen.

Linda opende MSN en ging naar haar lijst met contactpersonen. Pipa zou daar tussen staan. Ik had verwacht dat hij in de lijst met offline mensen zou staan, geen idee waarom precies. Voor zijn naam stond echter geen grijs poppetje, maar een groene.

Hij was online! Een groen mannetje met ernaast zijn naam. Het was 'pipa' met nog wat emoji's. Ze klikte op zijn naam en begon met hem te kletsen. We zaten samen op de bank te staren naar het schermpje terwijl hij vrolijk antwoord gaf.

Linda zette de webcam aan zodat Pipa ons kon zien. Het is tegenwoordig vrij normaal om elkaar te zien, maar in die tijd waren webcams en mobiele telefoons helemaal nog niet normaal. Ik voelde me er toen dus licht ongemakkelijk bij, maar ging erin mee. Linda was okay dus zou Pipa ook wel okay zijn. Toen ging zijn webcam ook aan. Ik zag alleen zijn gezicht, maar wat voor een gezicht! Ik dacht gelijk, hallo dan! Zijn gezicht was dat van een krachtige kerel met een enorme scherpe blik. Pipa's groene ogen, later leerde ik dat het lenzen waren, keken naar ons, naar mij. Hij had een prachtige karamelkleurige huid en mooi donker haar. Een piercing zat in zijn wenkbrauw, dat vond ik niks, maar die ogen. Daar werd ik, denk ik, een soort van verliefd op. Hij was een stuk ouder dan ik was en dat vond ik mannelijk en aantrekkelijk. Achteraf zou ik eerder zeggen dat ik een jonge hitsige tiener was.

We hadden een tijdje zitten chatten toen hij Linda belde. Opeens trilde haar telefoon. Het schermpje lichtte op en er stond 'Pipa'. Ze drukte op het groene telefoontje en zette hem gelijk op speaker. Zijn stem klonk zwaar, diep, helder, duidelijk en warm. Zijn stem deed wat met me. Zijn houding overrompelde me. Hij klonk als de held uit de horrorfilms die ik graag keek. Hij was opwindend en sexy, en ik wilde hem.

Hij wilde dat we naar hem toe kwamen. Het was inmiddels vier of vijf uur 's nachts. Ik wilde hem graag, heel erg graag

zien. Dat was natuurlijk veel te laat dus de treinen reden niet, maar dat was geen probleem. Hij zou ons laten ophalen. Hij zou iemand in Breda bellen die ons dan kwam ophalen. Het zorgde dat ik me speciaal voelde, dat hij dat voor me over had. Het duurde niet lang of Linda werd gebeld. Haar telefoon lichtte op, trilde en op het scherm stond: <onbekend nummer>. Een hese stem mompelde wat in de telefoon. Linda gebaarde naar me en stond op. We liepen naar buiten, de frisse wind voelde guur aan. Op de hoek van de straat stond een zwarte auto met een jongen ernaast. Hij gebaarde dat we op moesten schieten. We liepen naar hem toe en ik stapte in. Zijn auto stonk naar wiet en zweet. Ik zat niet lekker in zijn afgetrapte bak. Maar hij bracht me naar *hem* en dat was goed genoeg voor nu.

We reden naar Etten-Leur, wat niet meer dan vijftien minuutjes kostte, in stilte. We werden afgezet bij de Lidl, bij een telefooncel. Ik vond het raar dat we niet gewoon bij hem thuis afgezet werden, maar nu ik zover was maakte ik er geen punt van. We rookten een sigaretje terwijl we wachtten op hem. Zij zag hem het eerst aan komen lopen. De figuur die steeds dichterbij kwam straalde heel veel kracht uit. Toen hij dichterbij kwam herkende ik hem als de jongen die ik op de webcam zag. Mijn maag kneep samen. Zijn uitstraling in het echt was nog krachtiger en ik nam daar het besluit dat ik hem wilde. Hoe en wanneer zou nog blijken, maar hij zou van mij zijn.

Hij kwam dichtbij staan, hij was langer dan ik en keek op me neer, en ik voelde zijn lichaamswarmte en rook zijn geur. De sensatie van zijn muskusachtige, sterke lucht drong door in alle vezels van mijn lichaam. Zijn rauwe seksuele aantrekkingskracht drong mijn lichaam in via mijn neus en mijn vingertoppen die zijn jas aanraakten. Zijn wang raakte de mijne. Ik voelde zijn huid, zijn warmte, en de structuur van zijn huid tegen de mijne schuren. Hij glimlachte naar me en ik smolt, zo cliché als het klinkt. Hij vertelde dat we naar zijn huis gingen lopen, wachtte niet op ons antwoord maar draaide om en liep met grote passen weg. Wij huppelden achter hem aan. Onder het lopen vertelde hij dat hij nogal een mix was. Hij was half Spaans/Nederlands van zijn moeders kant en half Javaans/Surinaams van zijn vaders kant. Hij toonde interesse in mijn achtergrond en ik vertelde hem over mijn Zuid-Europese roots. De wandeling duurde ongeveer tien minuten, waarna we bij zijn appartementje kwamen.

Hij had een etagewoning op de begane grond van een kleine galerij appartementen. Stiekem viel het me tegen. Het was nogal klein met een woonkamer, keukentje, een enkele slaapkamer en een douche met toilet in één. Meer was het niet. Ik weet niet helemaal wat ik ervan verwacht had, maar gevoelsmatig had het groter en meer moeten zijn. Zijn inrichting hielp niet erg mee met me er thuis te voelen. Tegen de enige vrije muur stond een gigantische kast die vrijwel de hele muur bedekte. Het was zo'n zware donkere eiken kast met van die ruitjes. Hij was oud en kapot, overal zaten er kras-

sen en deuken in het hout en de laklaag. Van hetzelfde materiaal was zijn eettafel. Het was een vierkante houten tafel die half in de hoek van de woonkamer stond. Dat ding was hartstikke gammel: de poten zaten niet meer allemaal goed vast aan het blad, daar moest je niet meer aan zitten. Gelukkig maar, want de stoelen zelf waren te vies om op te zitten en waarschijnlijk net zo gammel als de tafel zelf.

Ik zag zijn bureautje met computer. Ik zag de webcam waardoor nog geen uur geleden zijn ogen me aangekeken hadden, die me zo aantrokken. Hij stond boven op de monitor. Ik vond het huis enorm kaal, niks dat gezelligheid of warmte ademde. Er hing geen poster aan de muur, geen beeldje of vaasje op een kast of tafel. De bank was een witte skaileren bank met een knulletje erop die strak stond van de coke of pillen, waarschijnlijk allebei. Hij begon tegen me aan te praten, weer zo'n hees stemmetje. Lispelend was hij aan het vertellen hoe lekker hij me vond en wat hij met me wilde doen. Ik vond het een engerd en een viezerik en Pipa zag dat. Zodra de engerd aan me begon te plukken werd hij woest. Ik zag de blik in zijn ogen veranderen. Toen wist ik dat nog niet, later zou ik er helaas maar wat vaak achter komen wat die blik betekende. Als hij zo keek moest je maar één ding doen: wegwezen, rennen voor wat je waard was.

Maar toen wist ik het nog niet, toen zat ik nog in een sprookje. Pipa begon te schreeuwen dat hij van me af moest blijven, dat hij niet aan me mocht komen. Hij greep het ventje, zeker twee koppen kleiner, beet en smet hem de gang in. Het knulletje schoof over de vloer. Pipa liep erheen en

schopte hem tegen zijn kont of rug. Hij pakte hem nog een keer op en brulde in zijn oor dat je vrouwen niet zo behandelde, dat je respect moest tonen. Pipa sleurde hem naar de voordeur, deed die open en gooide hem op straat. Ik zat op de bank, enigszins verbijsterd, toe te kijken hoe hij het voor me opnam. Het maakte in ieder geval dat ik me heel speciaal voelde. Dat hij dit voor mij deed – ik werd nog weker vanbinnen, mijn karamelkleurige ridder in de nacht.

Hij was gelijk weer kalm toen de deur dichtsloeg. We gingen allemaal op de bank zitten en kletsten over dingetjes, niks bijzonders. Ik begon weer even te ontspannen na het brute gedrag iets eerder. Toen, vrij uit het niets, kregen Linda en Pipa ruzie. Linda begon te schreeuwen en rende de keuken in. Pipa liep erachteraan. De stemmen waren te zacht en met de deur dicht kon ik ze niet verstaan. Toen de stemmen opeens weer luider werden, vloog de deur open en Linda stormde naar buiten. Ze beende langs me heen en zei dat ze naar het station ging. Ze greep haar spullen en liep naar buiten. De deur sloeg met een klap dicht. Ik was verbouwereerd en geschrokken.

Pipa liep de kamer weer in en verontschuldigde zich over de ruzie. Hij kwam naast me zitten, glimlachte lief en wilde verder met het gesprek. Ik was alleen niet ontspannen, het idee om alleen met hem hier te zijn sprak me niet aan. Ik vertelde hem dat ik niet alleen wilde zijn hier en dat ik naar Linda moest gaan. Pipa knikte en was begripvol. De façade volhoudend van zijn ridderlijke en hoffelijke gedrag liep hij mee naar het station. Toen we aankwamen bij het station en

we de trap op liepen van het perron zagen we Linda zitten. We gingen bij haar zitten zonder veel te zeggen. Beiden leken gekalmeerd en de ruzie was blijkbaar alweer voorbij. Ze kwamen op het idee dat Pipa mee zou gaan en bij Linda zou slapen. Iedereen knikte dat het een goed idee was.

Op een trein wachten is toch een aparte bezigheid. Je bent in gesprek met iemand en ondertussen houd je die drie lampjes in de verte in de gaten. Ergens valt het gesprek stil en staar je allemaal in de verte. Een volgend onderwerp bespreek je dan pas weer in de trein zelf. Dat gebeurde ook bij ons, we keken allemaal in stilte naar de lampjes die zouden verschijnen en langzaam groter worden. De trein rolde het station in en we stonden op. We liepen naar de grote, gele, metalen buis en drukten op het knopje om de deur open te krijgen. Wat we al veel eerder deden dan dat kon, zoals iedereen dat altijd doet. Uiteindelijk vonden we een plekje en de trein reed weg. Ons gesprek kwam weer op gang tot Linda's telefoon weer begon te zoemen in haar jaszak. Ze keek even naar het scherm en nam op. Ze knikte een paar keer instemmend, zei niet veel en hing op met de zin 'okay, doe ik, doe!'. Ze vertelde dat ze naar haar moeder moest en dat Pipa dus niet bij haar kon slapen. Ik werd nogal voor het blok gezet en wilde hem natuurlijk niet wegjagen. Ik was een bakvis in een treincoupé, moe van te weinig slaap, verliefd en opgewonden door zijn aanwezigheid. Ik stelde voor dat, omdat mijn ouders er toch niet waren, hij maar bij mij moest slapen. Ze knikten tevren-

den, dat was een goed plan. Voor mij voelde het even ongemakkelijk als fantastisch.

Zodra de trein het station van Breda weer uitrolde, liepen wij naar de bus toe en Linda nam afscheid. Pipa en ik waren weer samen, maar dit keer voelde ik me zekerder omdat het op mijn terrein en mijn voorwaarden was. Ik nam hem mee naar mijn ouderlijk huis. Hoewel we moe waren, gingen we niet gelijk slapen. We besloten, op mijn voorstel, de film *The Ring* te kijken. Een horrorfilm met dat enge beeld van een griezelig meisje dat uit de tv kruipt. Het was fijn om naast hem te zitten en in hem te kruipen bij de enge scènes. In die film zitten veel enge scènes en zijn grote sterke arm om me heen voelde niet veilig, maar wel krachtig. En toen begon het. Hij zei dat hij wat wilde drinken. Iets wat ik natuurlijk prima vond, de keuken was daar en ga je gang. Dat pikte hij niet, hij werd boos. Ik snapte niet helemaal goed waarom hij niet zelf zijn eigen drinken kon pakken. Hij had toch geen polio?

Hij ontplofte, bijna letterlijk. Hij kreeg weer diezelfde blik als bij het ventje op de bank in zijn eigen huis. Het was de eerste keer dat hij zo naar mij keek en het was angstaanjagend. Hij schreeuwde dat ik een lui varken was en dat het logisch was dat ik geen vriendje had, vanwege mijn gewicht, en dat ik niet voor mijn man wilde zorgen. Ik vond het onzin en was er gelijk klaar mee. Ik werkte hem de deur uit. Ik had gezien dat zijn sleutels nog op het tafeltje lagen maar had er geen behoefte aan om hem zijn zin te geven. Duwend en schreeuwend kreeg ik hem de deur uit. Vanwege mijn vaders acti-

viteiten hadden we een rolluik bij de voordeur. Zodra ik de deur achter hem dichtsloeg deed ik het rolluik gauw naar beneden. Dat zou hem wel weggrijpen, dacht ik. Helaas bleek het anders te zijn. Als een malle begon hij op de luiken te bonken en ertegenaan te schoppen. Ik liet hem even uitrazen, dacht dat hij wel weg zou gaan als hij er na een paar minuten wel klaar mee was.

Na tien minuten hield hij nog niet op, waarna ik me toch zorgen begon te maken dat mijn burens zouden komen kijken. Die zouden me zeker verraden bij mijn ouders dat ik een jongen over de vloer had. Daar had ik even geen zin in en dus liet ik hem weer binnen. Terwijl ik het rolluik omhoog liet gaan werd ik steeds nerveuzer, met zweet in mijn handen deed ik de deur weer open. Hij gooide de deur dicht en stormde naar voren en beukte tegen me aan. Als een wilde stier bodycheckte hij me en ik viel achterover tegen een fiets aan die in de hal stond. Ik viel half op mijn knieën en wilde weer opstaan tot hij ingreep. Met twee handen greep hij mijn keel en drukte hard. Ik kreeg nauwelijks lucht en toen hij onverstaanbaar in mijn oor begon te brullen raakte ik alle gevoel voor realiteit kwijt. Alleen de pijn, de verstikking en de verwarring waren echt voor me. De rest bestond niet in de chaos van het moment.

Het enge aan hem is dat er een schakelaar in zijn hoofd zit. Eentje die elk moment kan omslaan. Dat was de eerste dag dat ik ermee kennis maakte, een angstaanjagende dag. Terwijl ik daar half op de grond lag, de trapper van een fiets in mijn rug en de handen van een razende, woedende, grote

vent om mijn keel voelde, zag ik zijn blik omslaan. Hij hield opeens op. Hielp me overeind en zette me op de bank. Hij schonk wat water voor me in en kalmeerde me door opeens heel lief en rustig te praten. Ik wilde dat alles voorbij was en wilde gaan slapen. Hij besloot dat ik in het bed van mijn ouders ging slapen en hij zou zelf in mijn bed gaan liggen. Ik was te moe en te ontdaan om te protesteren. Dus we gingen liggen. Ik wilde zeker weten dat hij in mijn bed lag, dus stopte ik hem in en slofte dodelijk vermoeid naar mijn ouders kamer. Zodra mijn hoofd het kussen raakte was ik in slaap.

Toen ik een paar uur later wakker werd lag hij naakt in mijn bed. Hoewel ik zeker weet dat we geen seks hebben gehad vond ik het vreemd en verontrustend. De deurbel ging nog een keer, blijkbaar was ik daar wakker van geschrokken. Ik keek uit het raam om te zien wie er stond en zag mijn zus staan. Ik schoot wat kleren aan en ging naar beneden om haar af te wimpelen. Ik kon haar even niet gebruiken, dacht ik. De realiteit is dat ik haar toen meer dan ooit nodig had, maar zo zag ik het toen niet. Ik deed de deur half open en vroeg wat er aan de hand was. Ze vertelde dat het drie uur was en ze al een hele tijd niks van me had gehoord. Haar moederinstinct zei haar dat er iets was en ze langs moest komen. Ik zei dat er niks was en ik lekker lag te slapen en dat weer wilde gaan doen. Ze was bijna overtuigd toen ze zijn schoenen zag staan in de hal. Altijd fijn om een zus te hebben met een moederinstinct en Sherlock Holmes-detectivekwaliteiten.

Nog voordat ik de zin had uitgesproken dat er een gekke gast in mijn bed lag stond ze al binnen met de telefoon in

haar hand. Ze belde mijn broer, die ongelooflijk snel op de stoep stond. Ze gingen samen naar boven om Pipa te vertellen dat het feest voorbij was en hij naar huis ging. Ik wilde hem niet meer zien en verborg me in de keuken terwijl ze hem het huis uit brachten. Ze brachten hem naar het station. Mijn zus vertelde later dat hij zo normaal en vriendelijk deed tijdens het ritje dat ze twijfelde aan mijn verhaal. Dat liet ze gelukkig nooit blijken, ze nam mijn verhaal ogenschijnlijk heel serieus. Terwijl ik op de bank een beetje beduusd zat te zijn van de afgelopen vierentwintig uur, die in een sneltreinvaart voorbij waren geraasd, hield mijn zus een moederlijke preek over slechte jongens en dat ze het niet waard waren.

Ondertussen kwam mijn broer hout, zagen, spijkers en hamers aandragen uit de schuur. Alsof de dag niet nog raarder kon worden sleepte hij alles naar boven. Na de preek van mijn zus gingen we kijken wat hij aan het doen was. Op de vloer van de zolder lagen overal planken, zaagsel en losse stukjes hout. Mijn broer stond een plankje tegen een zolderaampje te houden en hamerde er grote dikke spijkers in. Het was raar om te zien hoe hij als een soort baardloze Henk van *Eigen Huis en Tuin* stond uit te leggen wat hij aan het doen was. Zo legde hij uit dat hij bang was dat die gast die ze net weggebracht hadden wel eens door het dakraam zou kunnen kruipen en hij dat wilde voorkomen. Hoewel dat enorm onwaarschijnlijk was en het nogal overdreven dichtgetimmerd werd, vond ik het lief van hem. Mijn grote, beschermende broer was er voor me en dat voelde best wel goed. Op zijn eigen manier was hij lief voor me. Het hielp me mij veiliger

te voelen dan ik me de afgelopen dag gevoeld had. Ik heb die nacht ongelooflijk lekker geslapen.

De dagen erna bleef het stil. Ik hoorde niks van Linda of Pipa en begon te ontspannen. Ook mijn broer en zus werden langzamerhand minder gespannen en zo ging alles op een eenmalig incident lijken. Hoe meer ik eraan terugdenk, hoe meer ik begin te vermoeden dat Linda en Pipa dit van tevoren bedacht hadden. Dat ze mij aangemerkt hadden als potentieel slachtoffer. Het is té toevallig dat hij online was, dat ze ruzie kregen maar er bij weerzien niks aan de hand was en natuurlijk dat ze opeens thuis moest slapen bij haar moeder. Te veel toevalligheden op een rij. Ik kan niks bewijzen of hard maken, maar gevoelsmatig klopt het niet. Ik begon me na een paar dagen weer te concentreren op de normale dingen: school, bioscoop en stappen. Het leek een boze droom te zijn geweest, eentje waarvan ik dacht weg te kunnen lopen. Eentje die ik op kon slaan onder de noemer van levenslessen. Een les waardoor je bij een volgende situatie eerder omdraait en wegloopt. En toen ging de telefoon.

Ik wandelde toevallig buiten toen ik getril in mijn zak voelde. Ik haalde mijn telefoon eruit en keek ernaar. Midden op het scherm stond het, zijn naam. Dit was het wegloupmoment. Het is als het moment in de film *The Matrix* waar Morpheus de keuze voorlegt aan Neo met twee kleuren pillen. Met de ene pil word je wakker en weet je nergens meer van, met de andere pil duik je dieper en dieper in het avontuur. Tot op

de dag van vandaag weet ik niet waarom ik voor het groene telefoontje koos en niet het rode telefoontje. Wegdrukken en doorgaan met leven was de route die ik natuurlijk had moeten nemen. Maar ik deed het niet, ik vermoed dat de nieuwsgierigheid won. Iets in mij maakte dat ik koos voor groen.

Hij klonk opgewekt, vrolijk en vriendelijk. Hij wist precies hoe hij het moest spelen. Het was niet mierzoet of slijmerig, dat had niet gewerkt. Het was met een open vizier. Ik zag het open vizier en het gezicht erachter. Dat het gezicht dat ik zag een masker was waar ik niet langs kon kijken wist ik niet. Het was niet zijn ware gedaante zoals ik die later nog beter leerde kennen. Hij vertelde dat hij geschrokken was van zijn gedrag. Hij had het er niet bij laten zitten en had actie ondernomen. De huisarts had hem geholpen, die had hem pillen voorgeschreven om zijn uitbarstingen tegen te gaan. Ik vond het goed dat hij spijt betuigde en actie ondernam.

Hij noemde de namen op van de medicijnen. Ik onthield ze om op te zoeken of ze deden wat hij zei dat ze deden. Waarom ik hem de kans gaf vind ik lastig uit te leggen. Het enige wat ik kan bedenken is dat ik uit een gezin kom waarin het de norm was dat je kwaad op elkaar werd, tot het agressieve aan toe, en dan na een paar dagen doorging alsof er niks gebeurd was. Nu had ik iemand die zelfs sorry zei en actie ondernam. Dat leek beter te zijn dan wat ik gewend was, de situatie waarmee mijn referentiekader gevormd was. Ik weet het niet zeker, maar uiteindelijk maakte ik daar een van de slechtste beslissingen van mijn leven. Ik besloot hem een tweede kans te geven.